№ 16. Łódź. Czwartek, 24 kwietnia 1919 r. Cena egzemplarza 60 fen. Rok 1.

Łódzki Dziennik Urzędowy

PRENUMERATA.
Kwartalnie . . . . . Marek 9.—
Miesięcznie . . . . . Marek 3.—
z odnoszeniem do domu.

Redakcja i Administracja
Pasaż Majera 10 (Sienkiewicza 21)
Telefon № 100.
Adminstracja czynna od 9 do 1 i od 3 do 5.
Redaktor przyjmuje od 11 do 1 po południu.

OGŁOSZENIA.
Za wiersz petitowy (4 szpalty na stronie) lub jego miejsce 75 fen. Drobne ogłoszenia 12 fen. za wyraz, najmniejsze Mk. 1.20

Dekrety i rozporządzenia.

ROZPORZĄDZENIE

w sprawie zgłaszania posiadanych zapasów tkanin lnianych i bawełnianych, nadających się na bieliznę dla żołnierzy oraz uszytej z tych materjałów bielizny pościelowej i męskiej, wydane na mocy dekretu z dnia 23 listopada 1918 roku (Dzien. Praw Nr. 17 p. 44).

1. Winny być zgłoszone wszelkie tkaniny lniane i bawełniane surowe, bielone i kolorowe, nadające się na bieliznę dla żołnierzy, oraz uszyta z tych materjałów bielizna pościelowa i męska, bez względu na to gdzie się znajduje (w składach, magazynach, sklepach, mieszkaniach).

Uwaga. Pod nazwą „Tkaniny, nadające się na bieliznę dla żołnierzy" rozumieć należy wszelkie płótna i tkaniny bawełniane, używane zwykle na bieliznę w sferach średnio zamożnych, robotniczych i wiejskich.

Od zgłaszania zwalnia się bieliznę gotową, przeznaczoną do osobistego użytku.

2. Dozwoloną jest bez specjalnego pozwolenia w sklepach detalicznych sprzedaż poszczególnym osobom nie więcej nad 3 komplety bielizny lub też tkaniny w ilości 10 metrów z tem, aby całkowita ilość sprzedanego w sklepie towaru nie przekraczała 20% zameldowanej ilości. W składach hurtowych jest dozwolona również sprzedaż, w mniejszych partjach, 20% zameldowanej ilości, lecz każdorazowo za zezwoleniem Wydziału Surowców Wojennych, Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

3. Właściciele, posiadacze oraz wszelkie osoby, którym powierzono przechowanie lub dozór nad wymienionemi w p. 1 tkaninami i towarami, obowiązane są w przeciągu 10 dni od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w „Monitorze Polskim" t. j. do dnia 28 kwietnia 1919 roku podać według niżej załączonego adresu następujące dane:

a) imię, nazwisko i adres deklarującego ze wskazaniem właściciela oraz miejsca przechowania zapasów;

b) ilość w p. 1 wymienionych przedmiotów z dokładnem podaniem nazwy i gatunku.

4. Osoby obowiązane w myśl p. 3 do złożenia deklaracji, a które we wskazanym terminie tego nie uczynią, albo też zgłoszą dane niezgadzające się z rzeczywistością, jako też osoby sprzedające lub kupujące bez zezwolenia odnośnych władz, podlegają ustanowionej karze grzywny i aresztu, przedmioty zaś zameldowane ulegają konfiskacie.

5. Wszelkie umowy kupna i sprzedaży, zawarte przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, unieważnia się.

6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Wydziałowi Surowców Wojennych.

7. Rozporządzenie niniejsze ma moc obowiązującą na terenie całego Państwa Polskiego i wchodzi w życie od daty ogłoszenia.

Zgłoszenia przyjmuje:

z b. gub. Kaliskiej (za wyjątkiem pow. Kolskiego),
oraz z pow. Łódzkiego
„ „ Brzezińskiego
„ „ Łaskiego
„ „ Rawskiego
„ „ Piotrkowskiego

Wydział Surowców Wojennych, Okręg Łódzki, Łódź, Cegelniana 18.

Minister Przemysłu i Handlu: (—) Hącia.
Szef Sekcji: (—) St. Brzeziński.

Warszawa, 11 kwietnia 1919 r.

USTAWA

z dnia 8 kwietnia 1919 r.

o dostarczaniu mieszkań na potrzeby wojska.

Art. 1.

Pomieszczenia dla oficerów i urzędników wojskowych obowiązane są dostarczyć zarządy gmin miejskich i wiejskich.

Art. 2.

Zarządy gmin miejskich i wiejskich, o ile nie posiadają w swojem rozporządzeniu odpowiednich pomieszczeń, mają prawo rekwirować na potrzeby wojska mieszkania osób prywatnych. Pomieszczenia, zajęte przez władze i urzędy państwowe, nie podlegają rekwizycji.

Art. 3.

Rekwizycji podlegają:

a) mieszkania, których właściciele lub użytkujący są stale nieobecni;

b) poszczególne pokoje w mieszkaniach, liczących ponad 4 pokoje. W mieszkaniach, zajętych przez osoby pojedyncze do użytku właściciela mieszkania winny być zostawione 2 pokoje. W mieszkaniach, zajętych przez rodzinę, do użytku właściciela pozostawione być winno tyle pokoi, z ilu osób składa się rodzina, nie więcej jednak niż 4 pokoje. Przy obliczaniach powyższych nie są brane w rachubę pokoje, które służą do wykony-

wania zawodu i nie są przeznaczone na mieszkanie, jako też pokoje, zamieszkane już przez podnajemców, nie należących do rodziny.

Art. 4.

W razie powrotu nieobecnych właścicieli lub użytkujących zwraca się im część mieszkania stosownie do art. 3.

Art. 5.

Pomieszczenia dla oficerów i urzędników wojskowych winny być dostarczone ze znajdującem się w mieszkaniu przepisanem umeblowaniem i ze światłem, o ile istnieje w mieszkaniu instalacja elektryczna lub gazowa.

Art. 6.

Spis pomieszczeń zarówno własnych, jak i ulegających rekwizycji, winny zarządy gmin miejskich i wiejskich dostarczyć miejscowym komendom wojskowym w sposób i terminach przez władze wojskowe przepisanych.

Art. 7.

Za dostarczone pomieszczenia skarb państwa będzie wypłacał gminom wynagrodzenie podług norm następujących:

a) w miastach I klasy: Warszawie, Krakowie, Lwowie, Lublinie, Łodzi, Częstochowie i Sosnowcu, oraz w miejscach klimatycznych i uzdrowiskach:
 za oficerów do podpułkownika włącznie (1 pokój) 3 marki dziennie,
 za oficerów od pułkownika i wyżej (2 pokoje) 5 mk. dziennie;

b) w miastach II klasy, dawniej gubernialnych i powiatowych, 80% cen wskazanych w p. a.;

c) w pozostałych miejscowościach — 60% cen wskazanych w p. a. Wypłaty sumy należnej za zajęte pomieszczenia uskuteczniają zarządy gmin miejskich i wiejskich.

Art. 8.

Różnicę, wynikającą z tego, że czynsz płacony przez lokatora za zarekwirowane pokoje wyższy jest od wynagrodzenia, należącego się za nie w myśl tej ustawy, pokrywa właściciel domu z własnych funduszów.

Art. 9.

Istniejące dotąd obszary dworskie, jako jednostki administracyjne, podpadają pod postanowienia niniejszej ustawy.

Art. 10.

Winni uchylania się od obowiązków, z ustawy niniejszej wynikających, będą karani aresztem do 3-ch miesięcy lub grzywną do 3000 mk. przez władze administracyjne.

Art. 11.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 12.

Ustawa niniejsza posiada moc obowiązującą na całym obszarze Państwa Polskiego na przeciąg jednego roku i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek: *Trąmpczyński.*
za Prezydenta Ministrów
Minister Spraw Wewnętrznych: *S. Wojciechowski.*
Minister Spraw Wojskowych: *J. Leśniewski.*

DEKRET
w przedmiocie podatku majątkowego.

(Dalszy ciąg).

Art. 16.

Przy oznaczeniu wartości potrąceń (art. 4 i 5) obowiązują przepisy art. 10 do 15.

Art. 17.

Podstawą obliczenia majątku jest wartość jego części składowych wedle stanu z dnia 31 grundnia roku kalendarzowego, poprzedzającego bezpośrednio rok podatkowy.

Jeśli wartość oblicza się wedle art 13 na podstawie książkowo zestawionego czystego majątku, a termin zamknięcia ksiąg nie schodzi się z końcem roku, może na wniosek podatnika nastąpić obliczenie wedle roku gospodarczego (bilansowo), poprzedzającego bepośrednio rok podatkowy.

W y m i a r p o d a t k u.

Art. 18.

Podatek wymierza się podług przyległej taryfy, stanowiącej część składową tego dekretu.

Razem z podatkim głównym wymierza się i pobiera podatek dodatkowy w procentach kwoty głównego podatku wedle następującej skali:

przy rocznej kwocie podatku do 36 mk., względnie 54 kor., włącznie 30%,

od 40 mk., względnie 60 kor., do 100 mk., względnie 150 kor., włącznie 35%,

od 125 mk., względnie 187.50 kor., do 225 mk., względnie 337.50 kor., włącznie 40%,

od 250 mk., względnie 375 kor., do 350 mk., względnie 525 kor., włącznie 50%,

od 410 mk., względnie 615 kor., do 650 mk., względnie 975 kor., włącznie 60%,

od 720 mk., względnie 1080 kor., do 1000 mk., względnie 1500 kor., włącznie 70%,

od 1080 mk., względnie 1620 kor., do 1400 mk., względnie 2100 kor., włącznie 80%,

od 1480 mk., względnie 2220 kor., do 1800 mk., względnie 2700 kor., włącznie 90%,

od 1890 mk., względnie 2835 kor. i wyżej włącznie 100%

należności podatkowej. Wynikające przytem kwoty w fenigach (halerzach), wynoszące 50 f. (h.) lub więcej, zaokrągla się do 1 mk. (kor.), zaś mniejsze opuszcza się.

Art 19.

Rok podatkowy liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia każdego roku.

Minister Skarbu może zarządzić ogólnie, dla pewnych powiatów lub dla poszczególnych kategorji podatników, że jeden wymiar ma się odbyć na trzy lata podatkowe, albo że wymiar za ubiegły rok podatkowy obowiązuje nadal przez jeden lub dwa najbliższe lata podatkowe.

M i e j s c e o p o d a t k o w a n i a.

Art. 20.

Podatek wymierza i pobiera się w tym okręgu wymiarowym, w którym podatnik ma swoje zwyczajne miejsce zamieszkania, lub w braku tegoż, miejsce swego stałego pobytu.

W wypadkach art 1 B, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym się znajduje przedmiot podatku.

Od majątku, znajdującego się w kilku okręgach, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym się znajduje główna część majątku.

Organa, wymierzające podatek.

Art. 21.

Podatek wymierzają komisje szacunkowe, względnie w drodze odwołania komisje odwoławcze dla podatku majątkowego przy pomocy władz podatkowych.

W każdym okręgu wymiarowym ma urzędować najmniej jedna komisja szacunkowa. Komisje odwoławcze mają siedzibę jedna w Warszawie, druga w Lublinie.

Art. 22.

Komisja szacunkowa składa się z urzędnika skarbowego, wyznaczonego przez władzę podatkową 1-ej instancji, jako przewodniczącego i z pewnej przez Ministerstwa Skarbu oznaczonej ilości członków.

Połowę członków wybierają w powiatach ziemskich sejmniki powiatowe, w powiatach miejskich: Warszawskim, Łódzkim i Lubelskim rady miejskie z pośród osób, do opłaty podatku obowiązanych, w powiecie osiadłych, na przeciąg trzech lat.

Resztę członków mianuje władza podatkowa 1-ej instancji. Jeśli przepisany w ustępie drugim wybór członków komisji nie dojdzie do skutku, wówczas władza podatkowa 1-ej instancji mianuje także tych członków.

Dla przewodniczącego i każdego członka komisji wyznacza się w ten sam sposób zastępcę.

Regulamin dla komisji wydaje Ministerstwo Skarbu.

Art. 23.

Każda z obu komisji odwoławczych składa się z urzędnika skarbowego, wyznaczonego przez Ministerstwo Skarbu, jako przewodniczącego i 16 członków, zamianowanych przez Ministerstwo Skarbu z pośród osób, zaproponowanych przez organizacje zawodowe, na przeciąg trzech lat.

Dla przewodniczącego i dla każdego członka komisji wyznacza się w ten sam sposób zastępcę.

Regulamin dla komisji, wydaje Ministerstwo Skarbu.

Postępowanie.

Art. 24.

Każdy podatnik jest obowiązany na każdy okres wymiarowy złożyć u władzy podatkowej 1-ej instancji zeznanie majątku na przepisanym formularzu w terminie przez tę władzę wyznaczonym.

Na żądanie przewodniczącego komisji szacunkowej jest nadto każdy obowiązany do złożenia zeznania majątku w wyznaczonym mu terminie.

Art. 25.

Jeśli obowiązany do złożenia zeznania nie uczyni tego w oznaczonym terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia, może niezależnie od innych następstw prawnych nastąpić wymiar podatku z urzędu na podstawie danych, któremi organ wymiarowy rozporządza.

Art. 26.

Władza podatkowa 1-ej instancji ma zeznanie zbadać i w miarę potrzeby uzupełnić lub sprostować. Przysługuje jej prawo słuchania świadków i rzeczoznawców, którzy na żądanie władzy mają swoje zeznania sądownie zaprzysiądz.

Odnośnie do podatników, którzy nie przedłożyli zeznania, bada władza podatkowa 1-ej instancji dane, potrzebne do wymiaru. Władza podatkowa 1-ej instancji może także zarządzić przedłożenie i zbadanie ksiąg handlowych podatnika.

Art. 27.

Po ukończeniu postępowania przygotowawczego przesyła władza podatkowa 1-ej instancji odnośne akta z wnioskiem co do obowiązku podatkowego i co do wysokości stawki podatkowej przewodniczącemu komisji szacunkowej który akta bada, w razie potrzeby uzupełnia i przedkłada komisji szacunkowej.

Art. 28.

Komisje szacunkowe są powołane:

1) do sprawdzania, uzupełniania i sprostowania zeznań podatników;
2) do ustalania majątku, skali podatkowej i stawki podatku;
3) do wydawania opinji co do odwołań przeciw wymiarowi.

Art. 29.

Komisje odwoławcze rozstrzygają odwołania przeciw wymiarom.

Art 30.

Jeśli komisje odmawiają współudziału w pracy, wówczas może Ministerstwo Skarbu po uprzedniem zagrożeniu przenieść prawa komisji na jej przewodniczącego. W razie uchylanie się poszczególnych członków od współpracy zostanie oporny członek złożony z urzędu i na jego miejsce zamianowany nowy członek.

Art. 31.

Publiczne władze i urzędy oraz wszystkie organa, pełniące funkcje publiczne, obowiązane są do udzielania pomocy prawnej na żądanie organów wymiarowych.

Zakłady kredytowe, banki oraz inne przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe winny dozwalać wglądu we wszystkie księgi, akta i dokumenty, tyczące się stosunków majątkowych padatnika, udzielać odpisów z nich lub piśmiennych wyjaśnień.

Zarzuty osób i instytucji, wymienionych w obu poprzedzających ustępach, rozstrzyga Ministerstwo Skarbu.

Art. 32.

Co do praw świadków lub rzeczoznawców do uchylania się od zeznania są miarodajne przepisy procedury cywilnej.

Art. 33.

Wykazanie faktów, uchylających lub ograniczających obowiązek opłaty podatku, jest rzeczą podatnika.

Art. 34.

O wymiarze kwoty podatku zawiadamia się podatnika za pomocą nakazu płatniczego, który ma zawierać wyjaśnienia podstaw wymiaru, pouczenia o środkach prawnych i terminach zapłaty.

Art 35.

Przeciwko wymiarowi podatku wolno podatnikowi oraz przewodniczącemu komisji szacunkowej odwołać się do właściwej komisji odwoławczej. Odwołanie niema jednak mocy wstrzymującej.

Termin do wniesienia odwołania wynosi 4 tygodnie i rozpoczyna się dla podatnika od następnego dnia po doręczeniu nakazu zapłaty, a dla przewodniczącego od dnia powzięcia uchwały.

Odwołanie wnosi się do właściwej władzy podatkowej 1-ej instancji.

Odwołanie jest wolne od stempla.

Art. 36.

Jeśli po uskutecznionym wymiarze wyjdą na jaw okoliczności, wobec których wymiar okaże się za niski, może w przeciągu trzech lat od upływu dotyczącego roku podatkowego nastąpić sprostowanie wymiaru w drodze przepisanego postępowania.

Art. 37.

Podatek należy uiszczać w kasie skarbowej w dwóch równych ratach, płatnych dnia 1 kwietnia i października każdego roku.

Jeśli zapłata nie nastąpi w ciągu 14 ni po terminie płatności, będzie się pobierało, począwszy od terminu płatności, 1% od setki miesięcznie. Miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 38.

Minister Skarbu ma prawo:

1) udzielać zwolnienia do podatku ze względów na prawo międzynarodowe lub dla uniknięcia podwójnego opodatkowania przez więcej państw;

2) zniżać lub darować przypisane podatki;

3) przyznawać ulgi w postępowaniu wymiarowem lub w uiszczeniu należności podatkowej.

Postanowienia karne.

Art. 39.

Kto świadomie, w zamiarze uchylenia siebie lub osoby, którą zastępuje, od ustawowego świadczenia podatkowego, składa nieprawdziwe lub niezupełne zeznanie, zdolne udaremnić lub ukrócić wymiar ustawowego podatku, będzie karany grzywną do dwudziestokrotnej kwoty ukróconego podatku lub aresztem do trzech miesięcy. Obok grzywny można orzec i areszt w powyższym wymiarze.

Art. 40.

Kto wymienioną w art. 39 czynność popełnia świadomie lecz bez określonego tam zamiaru, będzie ukarany grzywną do pięciokrotnej kwoty ukróconego podatku.

Art. 41.

Karygodność czynów wymienionych w art. 39 i 40 gaśnie, skoro podatnik sprostuje lub uzupełni swoje zeznanie przed właściwą władzą, zanim otrzyma wezwanie, jako obwiniony lub zawiadomienie, że przeciw niemu wpłynęło doniesienie.

Art. 42.

Kto świadomie w zamiarze zatajenia przedmiotu podatkowego zaniecha złożyć w terminie zeznanie majątku (art. 24) będzie ukarany grzywną do dziesięciokrotnej kwoty ukróconego podatku lub aresztem do jednego miesiąca.

Obok grzywny można orzec i areszt w powyższym wymiarze.

Art. 43.

Kto wymienioną w art. 42 czynność popełnia świadomie, lecz bez określonego tam zamiaru, będzie ukarany grzywną do trzykrotnej kwoty ukróconego podatku.

Art. 44.

Karygodność czynow, określonych w art. 42 i 43, gaśnie, skoro podatnik złoży zeznanie majątkowe, zanim otrzyma wezwanie, jako obwiniony lub uwiadomienie, że przeciw niemu wpłynęło doniesienie.

(Dokoń. nastąpi)

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie ogłoszeń o obrazach filmowych.

Na zasadzie art. 5 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach zarządzam, co następuje:

Tekst ogłoszeń o obrazach filmowych winnien być uzgodniony z legitymacją filmową, wydaną przez Wydział Prasowy M. S. W.

Osoba, podająca ogłoszenie do rozpowszechniania, w razie przekroczenia powyższego przepisu odpowiadać będzie z art 138 K. K.

Warszawa, dnia 14 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *J. Gorzechowski.*

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Powiatowych w przedmiocie komunikowania wiadomości o nadużyciah, popełnianych przez organy publiczne.

W razie, gdyby w powiecie zaszedł wypadek nadużycia lub gwałtu, popełnionego przez organy publiczne, polecam Panu natychmiast donieść o tem telegraficznie Panu Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Równocześnie zwraca się uwagę Panów Komisarzy na ścisłe przestrzeganie postanowień dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego.

Warszawa, dnia 7 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *J. Bek.*

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji w Warszawie z dnia 4-go kwietnia 1919 roku Nr. 127377, wprowadzające na całem terytorjum państwa wolny obrót bydłem, świniami, owcami, kozami, mięsem, przetworami mięsnemi, tłuszczami wieprzowemi, masłem, mlekiem, jajami, drobiem, rybami, owocami i jarzynami.

§ 1.

Obrót bydłem, świniami, owcami, kozami, mięsem, przetworami mięsnemi, tłuszczami wieprzowemi, masłem, mlekiem, jajami, drobiem, rybami, owocami i jarzynami jest w zasadzie wolnym, a zatem przewóz i przegon w całem państwie bez względu na dawne kordony ma się odbywać bez jakichkolwiek zezwoleń przewozowych, lecz jedynie z zachowaniem przepisów policyjno-weterynaryjnych.

§ 2.

Celem zapobieżenia przemytnictwu za granicę państwa upoważnia się Sekcję Ministerstwa Aprowizacji do wydania rozporządzeń, ograniczających wolny obrót do niektórych miejscowości, położonych na podległem im terytorjum.

§ 3.

Kto przekracza postanowienia rozporządzeń, wydanych w myśl § 2, podlega karze w myśl obowiązujących przepisów.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie natychmiast, a równocześnie tracą moc prawną wszystkie dotychczasowe rozporządzenia w tym przedmiocie wydane.

Minister Aprowizacji:
(—) **Antoni Minkiewicz.**

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Aprowizacji, Wydział III/M. z dnia 5-go kwietnia 1919 r. Nr. 127378, wydane na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 4-go kwietnia 1919 r. Nr. 127377, wprowadzające częściowe ograniczenie wolnego obrotu bydłem, świniami, owcami, kozami, mięsem, przetworami mięsnemi, tłuszczami wieprzowemi, masłem, mlekiem, jajami, drobiem, rybami, owocami, jarzynami, do powiatów granicznych ziem byłej Kongresówki.

§ 1.

Wolny obrót bydłem, świniami, owcami, kozami, mięsem, przetworami mięsnemi, tłuszczami wieprzowemi, masłem, mlekiem, jajami, drobiem, rybami, owocami, jarzynami, ogranicza się w ten sposób, że przewóz lub przegon z którejkolwiek miejscowości państwa do miejscowości położonej w powiatach: Olkusz, Dąbrowa, Będzin, Częstochowa, Nieszawa, Lipno, Rypin, Sierpc, Mława, Przasnysz, Ostrołęka, Kolno, Łomża, Wysokie-Mazowieckie, Sokołów, Konstantynów, Biała, Siedlce, Włodawa, Chełm i Hrubieszów, zależny jest od każdorazowego zezwolenia Ministerstwa Aprowizacji.

§ 2.

Zarządom Kolejowym nie wolno przyjmować przesyłek bydła, świń, owiec, kóz, mięsa, przetworów mięsnych, tłuszczów wieprzowych, masła, jaj, drobiu, ryb, owoców, jarzyn, mleka, do powiatów wyszczególnionych w § 1 bez przepisanych zezwoleń przewozowych.

Zezwolenia przewozowe należy przy nadaniu do przewozu przymocować trwale do listu przewozowego i ostemplować pieczęcią urzędową stacji załadowania.

Przymus zezwoleń przewozowych obowiązuje również przy przesyłkach wojskowych.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji:
(—) Antoni Minkiewicz.

OKÓLNIK

do Powiatowych Komisarzy Rządowych i Prezydentów miast, stanowiących samodzielne powiaty.

Ministerstwo Spraw Wojskowych zwróciło się odezwą z dnia 24 marca 1919 r. № 185 do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o pouczenie władz samorządowych całego państwa, że władze te nie powinny załatwiać zapotrzebowań poszczególnych osób wojskowych na meble i inne przedmioty i materjały przeznaczenia kwaterunkowego.

W myśl tej odezwy natomiast gminy są obowiązane tylko do dostarczenia kwater dla oficerów według norm następujących:

dla oficerów do kapitana włącznie 1 pokój,
„ „ sztabowych . . . . . 2 pokoje,
„ „ generałów . . . . . 3 pokoje.

Kwatery te są już przydatne, jeżeli mają podane poniżej rzeczy, należne oficerowi przy zakwaterowaniu przejściowym:

1) kompletne łóżko,
2) kompletną umywalkę,
3) lustro,
4) 2 ręczniki,
5) wiadro
6) stół
7) krzesło
8) lampę,
9) wieszadło,
10) roletę (y).

Podając treść powołanej na wstępie odezwy Ministerstwa Spraw Wojskowych do wiadomości p.p. Powiatowych Komisarzy Rządowych i Prezydentów miast, poleca się równocześnie p.p. Powiatowym Komisarzom Rządowym, aby odpis powyższego okólnika przesłali znajdującym się w powiecie magistratom miast, niewydzielonych z powiatu, oraz urzędom gmin wiejskich.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) K. Sienkiewicz.

Warszawa, 10 kwietnia 1919 r.

OKOLNIK

do panów Komisarzy Powiatowych.

W odpowiedzi na sprawozdanie z dnia 16-I-1919 r., № 245-19, zawiadamia się, że dostarczanie kontyngentu bydła odbywało się w czasach okupacji na użytek władzy okupacyjnej i wszelkie w tej mierze wydane zarządzenia wyłącznie dobro okupantów miały na względzie. Z chwilą więc ustania okupacji wszystkie tego rodzaju zarządzenia moc swą utraciły i wykonaniu nie podlegają. Środki, stosowane przez władze okupacyjne, celem ściągnięcia kontyngentu — a więc konfiskata sztuk bydła i trzody u poszczególnych gospodarzy, represje, stosowane przez żandarmerję względem ludności gminy lub wioski — również niemożliwe były przy stosunku okupanta do obcej ludności w kraju okupowanym.

Wobec tego władze polskie nie mają podstawy do wykonywania zarządzeń, analogicznych z zarządzeniami władz okupacyjnych, ani też wynikających, jako skutek zarządzeń tych władz.

Przymus zatem ze strony władz polskich odnośnie do gminy lub wioski, w celu ściągania składek z tytułu zagrabienia przez okupantów poszczególnym osobom bydła, niema prawnego uzasadnienia.

Osoby poszkodowane właściwie winny się uważać za pokrzywdzone przez władze okupacyjne i szkody swe zgłaszać do rejestracji szkód i strat dla przyszłego obrachunku z rządem niemieckim.

Jeżeli jednak Zebranie Gminne lub Gromadzkie uchwaliło, że będzie w drodze rozkładki pomiędzy mieszkańcami gminy lub wioski bonifikować straty, wynikłe z powodu różnicy cen handlowej i urzędowej, to tego rodzaju uchwałę należy uważać za zobowiązanie gminy, które winno być wykonane. Należy więc w każdym poszczególnym wypadku sprawdzić, czy obowiązek rozkładki opiera się na uchwale Zebrania Gminnego lub Gromadzkiego, czy też na porozumieniu mieszkańców gmin lub wiosek, nieujętym jednak w jakąkolwiek formę prawną. W tym ostatnim wypadku pozostaje poszkodowanym droga zwrócenia się do Zarządu Gminy z prośbą o odnośny wniosek do Zebrania Gminnego i uchwałę tegoż.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
Januszewski w. r.

Warszawa, 9 kwietnia 1919 r.

OKÓLNIK
do wszystkich PP. Powiatowych Komisarzy Rządowych.

Na skutek pisma Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 4 kwietnia 1919 r. — № 3268/P — polecam Panu, wszystkich popisowych, uchylających się od stawiennictwa do poboru, po przytrzymaniu odstawić, celem przedstawienia ich Komisji Przeglądowej, do tej Powiatowej Komendy Uzupełnień, w której winni byli stawić do przeglądu.

Zarządzenia o wyznaczeniu Komisji Przeglądowych dla tej kategorji popisowych zostały wydane Powiatowym Komendom Uzupełnień przez Ministerstwo Spraw Wojskowych.

Za Minister Spraw Wewnętrznych
Januszewski w. r.

Warszawa, dnia 14 kwietnia 1919 r.

OKÓLNIK
do wszystkich Komisarzy Powiatowych.

Wedle paragr. 19 ust. o, zatwierdzonego przez Pana Ministra Skarbu tymczasowego Statutu organizacyjnego Dyrekcji Monopolu Spirytusowego z dnia 25 lutego 1919, udzielają Zarządy Skarbowe, względnie Delegacje Ministerstwa Skarbu pozwolenia na handel wyrobami spirytusowemi. Tem samem zmieniono postanowienie paragr. 9, rozporządzenia Jenerał-Gubernatorstwa w Warszawie z dn. 4 grudnia 1915 i paragr. 7 rozporządzenia z dn. 10 października 1918 o opodatkowaniu wódki, wedle których na sprzedaż detaliczną wyrobów wódczanych wymagane było specjalne pozwolenie Naczelnika Powiatu, a w Warszawie i Łodzi Prezydenta Policji.

Wobec powyższego polecam Panom Komisarzom powiatowym na przyszłość wystrzegać się udzielania pozwoleń na handel wyrobami spirytusowymi lub kwestjonowania pozwoleń, wydanych przez właściwy urząd skarbowy.

Ponadto zawiadamia się Pana, że wogóle do koncesjonowania przedsiębiorstw, które trudnią się sprzedażą artykułów monopolowych, administrowanych przez Zarząd skarbowy, upoważnione są jedynie władze skarbowe.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
Januszewski w. r.

OKÓLNIK
do wszystkich Komisarzy Rządowych.

Potajemne pędzenie spirytusu wkracza u nas w granice klęski społecznej. Mnóstwo tajnych gorzelni, urządzonych w najprymitywniejszy sposób, marnuje nadzwyczaj poważne ilości zboża; drobna własność, odmawiając dostarczanie kontygentów w najkategoryczniejszy sposób, całą rozporządzalną ilość ziemiopłodów przerabia na spirytus. Istnienia i funkcjonowanie potajemnych gorzelni po wsiach i miasteczkach jest prawie jawne i tylko brak odnośnej egzekutywy lub niestosowanie takowych decyduje, iż marnowanie tak niezbędnych nam ziemiopłodów i rozpajanie najszerszych warstw ludności pogłębia się i rozszerza w zastraszający sposób.

Celem przeciwdziałania tym opłakanym stosunkom Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wzywa usilnie Pana Komisarza Powiatowego do podjęcia jaknajenergiczniejszej walki z wszelkimi objawami nieuprawnionego gorzelnictwa i do okazywania w tej mierze organom Ministerstwa Skarbu i Aprowizacji jaknajdalej idącego poparcia. Zarazem zwraca się uwagę Pana Komisarza Powiatowego, że od chwili wejścia w życie dekretów w sprawie uregulowania produkcji spirytusu z dnia 30 stycznia 1919 r., t. j. od dnia 4 lutego r. b. wszelkie kary za tajne pędzenie spirytusu, popełnione po tej dacie, mogą być wymierzone jedynie przez władze sądowe, w ślad za czem, aż do wyjścia norm prawnych, zmieniających powyższą kompetencję, wszystkie te sprawy winny być kierowane na drogę sądową.

Zarazem należy o każdym wypadku wykrycia tajnego gorzelnictwa i przekazanie sprawy władzy sądowej zawiadamiać miejscowe władze skarbowe.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Januszewski w. r.

OKÓLNIK
do panów Komisarzy Powiatowych.

W myśl życzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu poleca się Panu otoczyć czujną opieką przedsiębiorstwa przemysłowe w obrębie powiatu, będące własnością obywateli państw z Polską sprzymierzonych i zaprzyjaźnionych, aby ustrzedz je od ewentualnych wykroczeń ze strony robotników. Sprawa powyższa posiada doniosłe znaczenie, zarówno polityczne, jak i ekonomiczne, ewentualne bowiem fakty zniszczenia lub uszkodzenia własności obywateli państw zaprzyjaźnionych mogłyby być wyzyskane przez żywioły nam wrogie, jako dowód anarchji panującej w Polsce, prócz tego zaś narazić skarb państwa na wypłacenie indemnizacji.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
Januszewski w. r.

Warszawa, 9 kwietnia 1919 r.

Z Komisarjatu Ludowego na pow. Łódzki.

OKÓLNIK
do wójtów gmin.

Zgodnie z Ustawą Tymczasową z dnia 8 marca r. b. w przedmiocie wydzierżawienia niezagospodarowanych użytków rolnych („Dz. Praw" № 23 z dnia 11 marca r. b.) właściciele i posiadacze odłogiem leżących a zdatnych pod uprawę rolną gruntów, lub też osoby, mające grunty takie pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, obowiązani są — o ile sami uprawy uskutecznić nie mogą — do wydzierżawienia ich przedewszystkiem małorolnym i bezrolnym, a w braku takich kandydatów — innym rolnikom.

Przepisy tej ustawy nie dotyczą posiadłości rolnych o ogólnym obszarze poniżej 50 morgów.

Wydając zarządzenie w sprawie wydzierżawienia nieużytkowanych obszarów rolnych, rząd miał na uwadze podniesienie wytwórczości rolnej, aby tym sposobem podnieść stan aprowizacji kraju oraz zatrudnić możliwie największą ilość rąk roboczych przy uprawie gruntów.

W związku z wprowadzeniem tej ustawy w życie polecam kategorycznie sporządzić i przesłać mi **nieodwołalnie w ciągu dni 3-ch** szczegółowy wykaz znajdujących się w obrębie powierzonej Panu gminy:

1. gruntów ornych, zdatnych pod uprawę, a w chwili obecnej pozostawionych odłogiem, czy to wskutek niedbalstwa właściciela, czy też wskutek braku środków i inwentarza;
2. gruntów, wziętych w dzierżawę przez jednostki nieuprawiające ich na własny rachunek lub na domowy użytek, lecz poddzierżawiające w celach wyzysku.

Komisarz Ludowy A. Remiszewski.

Łódź, dnia 14 kwietnia 1919 r.

WYCIĄG
z protokułu posiedzenia Rady Gminnej gm. Górki (powiatu Łódzkiego).

Dnia 10-go kwietnia 1919 roku.

Rada Gminna, jako wyrazicielka opinji całej gminy, domaga się od państw koalicyjnych przyznania naszej Ojczyźnie-Polsce: Gdańska, Prus Zachodnich, Śląska, Galicji Wschodniej ze Lwowem, Spiżu i Orawy, części Prus Wschodnich, zamieszkałej przez Polaków-ewangielików.

Listy gończe.

Na zasadzie art. 846 i 848 ust. post. karn. i stosownie do decyzji swej z dnia 26 marca r. b., Sąd Okręgowy we Włocławku poszukuje Józefa Dilika, osk. z art. 51 i 58 I cz. II i III k. k., urodzonego w Warszawie i tamże ostatnio zamieszkałego.

Rysopis zbiegłego, oraz bliższe szczegóły nieznane.

Urzędy, którym wiadome jest miejsce pobytu zbiegłego, winny zaaresztować go i odstawić do Sędziego śledczego Sądu Okręgowego we Włocławku, rewiru Gostyńskiego w Kutnie.

Włocławek, dnia 9 kwietnia 1919 r.

Sędzia Przewodniczący (podpis)
Podsekretarz (podpis)

Na zasadzie artykułów 846 i 848 ust. post. karn. i stosownie do decyzji swej z dnia 26 marca r. b., Sąd Okręgowy we Włocławku poszukuje Stanisława Dilika, osk. z art. 51 i 581 cz. II i III k. k., lat około 25, katolik, woźnica, urodzonego w Warszawie i tamże ostatnio zamieszkałego.

Bliższe szczegóły nieznane.

Urzędy, którym wiadome jest miejsce pobytu zbiegłego, winny zaaresztować go i odstawić do Sędziego śledczego Sądu Okręgowego we Włocławku, rewiru Gostyńskiego — w Kutnie.

Włocławek, dnia 9 kwietnia 1919 roku.

Sędzia Przewodniczący (podpis)
Podsekretarz (podpis)

Rozporządzenie.

Wszystkie zakłady Gastronomiczne, Cukiernie, Restauracje i t. p. obowiązane są w ciągu trzech dni, licząc od dnia dzisiejszego, umieścić na widocznem miejscu okna wystawowego lub drzwi—cennik wszystkich potraw wydawanych w zakładzie, jak również i napoi z podaniem objętości.

Niestosowanie się do niniejszego rozporządzenia będzie surowo karane.

Komisarz Aprowizacji m. Łodzi.

Łódź, d. 17 kwietnia 1919 r.

Drożdże.

Wszystkie drożdże powinny być sprzedawane po cenie niewyższej 30 fen. łut, w sprzedaży detalicznej, przytem nie więcej niż 1/4 funta na kupującego; z wyjątkiem hurtownej sprzedaży dla kooperatyw i piekarń.

Komisarz Ministerstwa Aprowizacji w Łodzi
Ed. Samborski.

Łódź, d. 18 kwietnia 1919 r.

Licytacje przymusowe.

W piątek dnia 25 kwietnia 1919 r. odbędą się następujące licytacje za gotówkę.

Między godz. 9—12 przed poł.

Przy ul. Targowej 57 — Szafa, lustro;
„ „ Wólczańskiej 109 — Biurko;
„ „ Przejazd 41 — Waga;
„ „ Widzewskiej 78 — Kredens;
„ „ Widzewskiej 108 — Maszyna do szycia;
„ „ Widzewska 115 — Lustro, kredens, maszyna do szycia, szafa do książek;
Przy ul. Juljusza 11 — Lustro, 2 chodniki, 1 obrus;
„ „ Targowej 55a — Biblioteka, toaletka;
„ „ Pańskiej 99 — Waga;
„ „ Radwańskiej 6 — Fotel na biegunach;
„ „ Piotrkowskiej 192 — Kredens;
„ „ Piotrkowskiej 261 — Zegar;
„ „ Wiznera 29 — Kanapa;
„ „ Kruczej 8 — Bormaszyny;
„ „ Sosnowej 14 — Krzesło, lustro;
„ „ Brzozowej 4 — Szafa.

Łódź, 24 kwietnia 1919 r.

Miejski Urząd Sekwestracyjny.

Drobne ogłoszenia.

Altman Nachme Lezer zgubił paszport. Franciszkańska numer 49.

Alter Sala zgubiła paszport. Krótka 8.

Billauer Szaja zgubił paszport. Cegielniana 33.

Berliner Leonora zgubiła paszport. Andrzeja 44.

Bolesławski Jakób zgubił patent. Brzezińska 7.

Babicki Kazimierz zgubił paszport. Piotrkowska 17.

Breslauer Pinkus zgubił paszport. Kilińskiego 90.

Bartkowski Issaj zgubił paszport. Kamienna 4.

Beker Icek Lipman zgubił paszport. Cegielniana 9.

Bocian Chil zgubił paszport. Południowa 3.

Cytryn Leizer zgubił kartę legitymacyjną, Necha zgubiła paszport.

Czuba Stefan zgubił paszport, kartkę zapomóg rezerwistów i legitymacyjną kartę węglową. Dąbrowska 6 (Chojny)

Dreksler Hersz zgubił paszport. Jerozolimska 9.

Feibuszewicz Mendel Leizer zgubił paszport. Konstantynowska 136.

Gelbard Abram zgubił paszport. Groszanga 6.

Goldman Chaja zgubiła paszport. Kalenbacha 12.

Grobelny Józef Ostoja zgubił legitymację wydaną przez Prezydjum Policji w Łodzi.

Grossman Menachem zgubił paszport. Wolborska 3.

Helman Fiszel zgubił paszport. Pańska 54.

Hecht Mordka zgubił paszport. Składowa 20.

Jercińskiemu Marcinowi skradziono paszport, patent na handel i 200 Mk. Konstantynowska 58.

Krüger Juliusz i Emma zgubili paszport. Kamienna numer 8 (Chojny).

Kryszak Herman zgubił paszport. Średnia 13.

Krüger Adolf zgubił paszport. Szkolna 32.

Lewenberg Srul zgubił paszport. Zgierska 13.

Łapp Grzagorz zgubił paszport. Dzielna 14.

Machnitowski Antoni zgubił patent wyd. 14 lutego 1919. (Dobruń).

Minchberg Elżbiecie skradziono paszport. Nawrot numer 64.

Markus Steier zgubił paszport. Kilińskiego 41.

Mergolin Jochil, Hinda, Josef, Leiba, Abram, Kalma i Roza zgubili paszport. Zawadzka 23.

Pacinski Antoni zgubił paszport. Składowa 13.

Rozenbaum Mordce skradziono paszport. Pańska numer 44.

Rubinstein Efraim zgubił spis przemysłowy. Kamienna 6.

Rozenberg Elijasz, Mariem, Moszek. Hersz, Chaim, Gitel, Ruchla zgubili paszport. Lutomierska 11.

Sender Genia zgubiła paszport. Jakóba 3.

Szwarcberg Małka zgubiła paszport. Wolborska 12.

Szweikert Elfryda zgubiła paszport. Nawrot 20.

Siemijatycki Moritz zgubił paszport. Andrzeja 51.

Sier Pinkus zgubił paszport. Zawadzka 9.

Sacharow Srul zgubił paszport. Cegielniana 36.

Szochet Abram zgubił paszport. Rzgowska 48.

Szczęśliwy Maks zgubił patent numer D 590 na manufakturę.

Sznaps Leon zgubił paszport. Łagiewnicka 8.

Siennicki Dawid zgubił paszport. Zachodnia 51.

Szaitzer Juljusz, Wanda, Hildegard, Olga i Wilhelm zgubili paszporty. Pańska 11.

Szpigelski Maks zgubił paszport. Pl. Kościelny 6.

Szatz Jankel zgubił paszport. Średnia 9.

Taub Helena zgubiła paszport. Średnia 16.

Teitelbaum Wolf zgubił paszport. Wschodnia 17.

Tugeman Henryk zgubił paszport. Szosa Aleksandrowska 14.

Witelson Dawid Wolf zgubił paszport. Łask.

Winer Markus zgubił paszport. Główna 45.

Weichman Szmul zgubił paszport. Zgierska 27.

Wenger Szrael Ire zgubił paszport. Cegielniana 59.

Zaiderman Aron zgubił paszport. Zgierska 64.

Zaginął przekaz (weksel) in blanco podpisany 2 razy Emanuel Sznejder przez marki i kwit rekwizycyjny Ministerjum Aprowizacji w Łodzi na jeden worek żyta. Znalazca zechce takowy zwrócić do właściciela. Wieś Augustowo gmina Nowosolno.

Wydawnictwo Komisarjatu Ludowego na pow. Łódzki. Tłoczono w Drukarni Państwowej w Łodzi, Piotrkowska 85.